

O TIO MARCOS D'A PORTELA

Os mandamentos d'o Marcos
faca d' airexa, son seis:
facer á todos xusticia,
non casarse con ninguén,
falar o gallego enxebre,
cumprir c'o que manda a ley,
loitar pol-o noso adiante
con entusiasmo e con fé,
vestir calzós e monteira
per omnia sécula amen.

Teñen os pobos a gala
n-o seu linguaxe falar:
fálase chino n-a China,
portugués en Portugal,
catalán en Cataluña,
e n-a Alemaña, alemán,
soilo os gallegos d' agora
hastra vergonza lles dá
falar a melosa e dulce.
fala que falan seus país.

PÁRRAFEOS C'O POBO GALLEGO

Ano sétimo

Ourense 19 d' Abril de 1885

Parrafeos satenta e catro

AS MULLERES DE CALVELO.

*Elas eran de Calvelo,
elas de Calvelo son,
elas eran de Calvelo...,
d' as que levan o pgon.*

Perderían á conta os que a levasen d' as de
pau que s' armaron n-os turreiros c' o gallo d' as
mozas e pol-a mor d' o viño: habería estadullos pra
todol-os carros que agora renxen n-a terriña, si
se gardasen os fungueiros que n-as tempadas
d' as eleuciós serviron pra mallar o lombo d' os
eleutores en contra d' o Goberno; pero mais que
todo eso renderían os pau que se deron n-an-
tronte, e que se dan hoxe si cadra pol-a mor d' as
mulleres de Calvelo.

Calvelo é un lugar de satenta veciños, qu' er-
gue as suas chouzas entr' a vila de Maceda y-a
feigresía de Gustavalle.

Xa fai tempo e non pol-os anos mil, sinon
pol-os comenzos d' este sigro, que vivía en Cal-
velo un rico vinculeiro, d' eses que teñen facen-
das pra se manter á fartura e rendas pra gastar
en galas abao. E como tiña n-a casa duas fillas
solteiras como dous soles, que tiñan sona en sete
legoas á redonda de vestiren pol-o xeito d' as
señoritas de mais perendengues d' as vilas, o

vinculeiro víase n-o caso de ter pol-o ano adiante
xastres e costureiras entretidos en facer ou com-
por traxes.

Os xastres que traballaban n-a casa d' o vin-
culeiro de Calvelo, non eran d' a caste d' o de
Valiñas, que cosía de valde e puña á maores as
liñas, nin tampouco d' os remendós que andaban
á secas botándolle unhas palas ós calzós d' os
veciños; eran xastres de lembradía que ó mesmo
facían traxes d' homes que de mulleres, e tan
feitos e dereitos saían d' as suas maus unha cha-
queta, un chaleque y-us calzós de rizo que unha
muradana, un xustillo y-un dengue. Traballaban
n-a compañía de costureiras repinicadas, d' esas
que teñen moita fantesía d' agulla, que conecen
os novelos de fio negro pol-a fiazza, e que saben
enredar a madeixa n-o tocantes a parolas d' amo-
res; d' esas que se gaban de non turrar d' o sacho
nin de luxarse n-a cociña c' os potes; d' esas se-
ñoriteiras con reviretes de sabidas que por corte-
xos escollen os millores mozos d' alcaldía, que
teñen a moita hourea que as conezan n-as festas
pol-o dedal de prata que levan cirimoniosamente
n-a mao, e que de cantaren algo escomezan
sempre co-a cántiga sacramental d' o gremio:

Fixo muy ben miña nai

en poñerme á costureira;
ven a atga, e non me molla,
ven o sol, e non me queima.

Os xastres que xantaban como calóndrigos, y-as costureiras que s'alcontraban mantidas e folgadas como si foran fillas de príncipes, andaban á elas en desafío de chuscadas, con gran pracer e satisfacción d' o vinculeiro de Calvelo e d' as suas fillas, que rian a mais non poder as gracias e chistes d' as aduanerías d' agulla.

As mulleres que volven unhas pol as outras e que saben que os xastres son muy pillos, axuntábanse pra lle xogar malas pasadas ós dous vellos que cosían n-a casa, e vez houbo que ó poñer ó lume a prancha, deixárona quentar de xeito que ó collela o xastre pol-a asa s' aburase e lle saisen n-as maus duas vinhocas como dous pás centêos.

Non eran os xastres homes que se deixasen levar pol-o xenio, e lonxe de s' alritar tomaban á groma a falcatruada, dándose por satisfeitos con lle decir ás costureiras que as cousas tómanse como d' a mau de quen veñen e que as vinhocas n-as maus d' os xastres non tiñan comparanza c' os hinchumes que pol-a mor de ter as maus quedas lle saían ás costureiras que s' arrombaban.

N-outras ocasiós deixábans: decir qu' inda qu' eran vellos n-o oficio curtaban millor unhas mangas que de costume, tendo diante d' os ollos costureiras tan xeitosiñas.

Cansas d' aquela loita de picardías de boa ley acordaron as costureiras pasárense á maores, facéndolle ós xastres unha xogada que deixase sona e dese á entender que quedarán por enriba d' eles.

Unha tarde d' o vrau dempois de xantar e cando o xastre mais mozo prendera n-o sono, atáronlle un adibal ós cadrís, e fuxindo d' a sala paseniño paseniño, fóronse pr' a solaina, e dende ali escomezaron á turrar pol-a corda, guichando pol-a rendixela d' a porta pra esculcar o que facía o xastre.

O que fixo, cábase, porque ven por mal conduto; pero non debeu ser cousa boa, cando o xastre que tiña por costume levar con pacencia as falcatruas d' as costureiras e d' as fillas d' o vinculeiro de Calvelo, anoxouse, tomou o feito por aldraxe e xuroullas, rosmando que ll' as habian de pagar ben pagas.

A venganza non se fixo agardar. Outra tarde cando as rapazas s'alcontraban durmindo, axu-

dato pol-o seu compañeiro foi á bodega, colleu un pelexo vello, fixo co-as tixeiras us pegôs redondos, quentounos ó lume hastra cuase derretilos e púxollos non sei onde—porque a noticia tampouco veu por bõ conduto—á total-as costureiras que s'alcontraban durmidas, e deprocatándose de que o feito non lle faría gracia ó mesmo vinculeiro, acostumado á rir as picardías d' as suas fillas e d' as costureiras, fóronse d' a casa pra non volveren mais á ela.

Inda ben non espertaron as d' o pegon, cairon n-a conta d' o conto, porque o anaco de pelexo turráballes mais de renegon que elas turraran pol-o adibal atado ós cadrís d' o xastre.

‘O facerse cargo d' o feito, alcendianselle as meixelas de vergonza.

Falouse d' o caso en total-as feigresías d' os arredores e dende aquela escomezouse á cantar n-as trulladas, n-os fiadeiros, n-as romaxes, n-as sachas, n-os turreiros e n-as mallas esta cántiga, que tempo andando era o maor d' os aldraxes que se lle poidera facer á unha moza de Calvelo:

Elas eran de Calvelo,
elas de Calvelo son,
elas eran de Calvelo....
d' as que levan o pegon.

A ningures iban as mozas d' o lugar que non oubisen o xuncras d' a cántiga. N-as feiras de Maceda ó ver unha de Calvelo, axuntábase un fato de mozos pra abouxalas cantando. N-a festa de Gustavalle tiñan as mozas de Calvelo que morder os lábeos oubindo que ó pasar por onda elas os mozos que andaban de rexouba pol-o turreiro, marmuraban con sorna: «Esas souche d' as d' o pegon.»

Un pai, cobizoso de que ninguén aldraxase ás suas fillas, agarrouse c' un mozo que tivera o estrevemento de lles cantar n-a cara a cántiga, meteulle unha navalla n-o bandullo, morreu de resultas, y-o probe d' o pai foi pagalas á presidio.

Pior que pior, o escandalo alcanzou mais sona e non habia feira nin festa, nin fiadeiro nin malla, que non armasen unha de paus pol-a mor d' a cántiga, os hirmaus, sobriños, cortexos e parentes d' as mozas de Calvelo.

N-esta loita de xenreiras axudábanos as mulleres vellas ou mozas dicíndolles que non tiñan lacha n-a cara nin sangue n-as veas, nin forza n-as maus pra manexar un fungueiro, nin xenio nin fumes n-a cabeza pra facer, custase o que

custase, e saise por onde saise, que nin vellos nin mozos nin rapaces, se volveran á lembrar d' a condenida cántiga.

¡Mais nin por esas! Como si as algueiradas que s' armaban non surtisen efeutos n-o lombo, n-a testa e n-os fuciños d' os cantores abafantes d' o pegon d' as mozas de Calvelo, hastra os que iban á xeitura á Maceda, pasaban pol-o lugar caladiños por si cicais os acantazaban as mulleres—que xa non era a promeira vez que o facían—mais en chegando á ermida de San Xoan que s' ergue á cen pasos d' as casas, púñanse á cantar berrando e respondendo á cada cántiga c' un aturuxo anxordecedor:

As mociñas de Calvelo,
as que de Calvelo son,
as mociñas de Calvelo,
todas levan o pegon.

¡Premita Dios que se vos tollan as pernas!
¡Queira María Santísima que se vos bare a lingua!
¡Ogallá que malos lobos vos xanten n-o camiño cando tal cantédes!
¡Qué santa Lucía faga con que malos pegôs vos ceguen!—escramaban tremando de coraxe as vellas de Calvelo oubindo o rayo d' a cántiga, que non parés sinon que foi semente de xenreiras n os lugares, aldeas e vilas d' a terra de Caldelas. ¿Quen foi o que calmou os ánemos alritados? ¿De qué figa se valeron as d' o lugar pra que se fose esquecendo a cántiga? As vellas crónicas nada falan d' o caso, e solo se sabe por un petrucio que morreu n-unhas pallas de fame dempois de servir trinta anos ó rey que duas mozas churrusqueiras e xeitosiñas de Calvelo que casaron con dous filalgos de Caldelas, tomando a cántiga á groma púñanse á cantar alí onde oubian a outra esta que sigue e que non porá en dúbida as verdás qu' encerra ningun home de meolos, á non ser que a dúbida que servise pra que lle puxeran a proba diante d' os ollos:

Anque son d' as de Calvelo,
anque de Calvelo son,
anque son d' as de Calvelo,
eu non vos teño pegon.

E sábese ademais por dous mozos d' Allariz que casaron en Calvelo e que pol-o mesmo son testigos de maor esceucion, que as suas mulleres nadas, criadas e deprendidas n-o lugar de Calvelo, e dempois de trinta anos que levan de matrimonio, tempo d' abondo pra s' enteirar de todas as circunstancias d' o conto, anque teñen cousa que se lle pareza, non teñen nin tiveron pegon. Dous testigos contestes afirman e sosteñen o dito,

e d'elo poden dar fé todol-os escribaos d' a terríña inda que non se prautique a dilixencia d' unha *vista ocular*.

E pol-o mesmo eu que son amante de que desaparezan as xenreiras e vellos resentementos qu' inda hoxe latexan de vila en vila e d' aldea en aldea de Galicia, non sinto escrúpulos de concencia en botarlle á enrabecheda cántiga que n-outros tempos traguían n-a punta d' a lingua os mozos de Maceda e Gustavalle, un pegon pol-a contra d' o que lle botou o xastre ás costureiras, pra que de hoxe en diante a canten por esta xeito:

As mociñas de Calvelo,
como gallegas que son,
non levarán, nin levaron,
nin nunca levan pegon,
porque levan solamentres
aquelo que Dios lles dou.

UNHA APERTA.

Alomeaba o sol entr' os pinales,
y-aló n-a carballeira
piaban os paxáros saudando
o novo día, en Vedra.

Collidos pol-a man e parolando
están, detrás d' a igrexa,
o sobriño d' o cura, Anton Muxicas,
e Pepa a de Sabela.

—¿Olvidarasme, Anton?—dill'a rapaza—
compriral-a pormesa
de casares comigo cando volvas
feito un señor d' Amérecá?...

—Eu non te deixo mais, miña ruliña,
qu' eres pra min, ti, Pepa,
anaco d' o meu peito, sol brillante
que n-o ceo fogueirea...

E si quês unha proba que, si veño
non te deixo solteira,
arrechégate á min e dam' un bico
á troque d' unha aperta.

Puxo Pepa os seus beizos tan bermellos
coma duas cereixas,
pegados c' os d' Anton qu' agarimoso
deulle unha aperta á ela.

E foise e non volveu. Ela quedouse
c' unha filla n-a aldea,
poñéndose tan fraca e tan cativa
como unha acha seca.

E non se soupo mais. Tan só as linguas

d' a xente rexoveira
chámalle á Anton bõ peixe y-a Pepiña
rapaza moi lixeira.

Cando alomea o sol antr' os pinales,
y-aló n-a carballeira
os paxariños chian saudando
ô novo dia, en Vedra...

A probe d' a rapaza esbagullando
vaise á detrás d' a igrexa
e tola pecha os puños, escramando:
—¡Venm' á dar outra aperta!

LISARDO BARREIRO.

MORTO EN VIDA.

(MÁGOA).

Unha noite soñei qu' eu morto estaba,
e que ceibo o espíritu voába
por non vistas rexións;
y un vago malestar sentín n-a yalma
y-ô mesmo tempo imparolabre calma
atopaba n-o door.

Anque solo n-o chan tripaba espiñas
e n-hachaba pasiós, puras, tenriñas
en que ledó gozar,
sentía medo por deixar a vida.
¡Sempre amamos a cousa conecida
anqu' encerre un gran mal.

As dudas que n-o mundo m' magoaban,
os deseos que sempr' en min reinaban
sintinos renacer;
y-enton quixen tamen que a yalma miña
si n-o ceo tampouco calma tiña
que volvera á morrer.

¡Tola ansiedá d' un alma esconsolada!
Anque goce d' a dicha deseada
non se conforma, non;
un camiño sin fin é o que s' alcanza,
pois si cumpre un deseo, outra esperanza
volve á nacer en nos.

Espertei n-a mais densa escuridade;
Dempois aínda pensei qu' era verdade,
qu'a morte estaba en min.
Vin as sombras ô rente d' o meu leito,
y-outras sombras mais mouras dentr' o peito,
y-enton a morte vin.

Si a vida está n-o corazón—pensaba—
y-o teño morto, y-en callada lava
trocaranse as pasiós,
é verdá o meu sono fuxitivo;

eu levo a morte en min, anqu'estou vivo,
pois niu frio me sinte o corazón.

L. U. GRIS.

DENDE SANTA MARIA DE PAU.

Dinantes de me dirixir a vosté, vello d' as
brancas guedellas, meu TIO MARCOS D' A PORTE-
LA, consultéilleme c' un sabido que ten xusta
lembradía n-a nosa terra. Non falo, pois, por
boca de ganso, por mais que ll' escriba con pru-
ma d' o mesmo paxáro. O que me socedeu tenlle,
non puntos sinon puntós de comparanza c' o que
lle pasou a moitos saucristás d' as vilas andalu-
zas afixidas pol-os terremotos. Por un pouco
non dou a gran campanada como Pidal n-o na-
gocio d' as pastorales d' os obispos. Si me descoi-
do pónseme a torre d' a eirexa por monteira, como
se lle puxo a Canovas entre cexa e cexasoster ô re-
presentante d' os mestizos n-o Ministerio. Seica ô
vento colleu insinanzas de Bugallal, pois así
como quen dí «amen» botou abaixo unha d' as
derradeiras noites a torre d' a parroquial de San-
ta Maria de Pau, tal e como se botan agora por
terra os aumontos elexidos pol-o pobo.

O caso foille d' esta maneira. O vispora a
noite alcontrábame lendo n-os seus parrafeos a
Xusticia d' o Gorriño d' Estrada á luz d' un
cabucho que teño pr' alumear a Santa Barbara
cando trona—pois non son partidario de que en
casa de ferreiro haxa coitelo de pau,—cando a
miña muller, vendo que tiña a luz alcesa e rin-
dome soletreaba n-o parrafeo, díxome que me
deixase de leuturas, qu' apagase o cabucho e que
me fora deitar. Vosté xa sabe que as mulleres
son muy aforronas. Mais eu non lie fixen caso e
siguin lendo hastra entrozear co-a besta desfu-
ciñada d' o maor d' a xusticia de Santiago; eston-
ces deume tal risa que s' apagou o cabucho á
forza de rir.

«Ou volvéchete tolo, ou andas a elas c' o dia-
ño»—resmou a muller pol-o xeito con que debullo
un responso de *Memento*.

Cobicei alcender o cabucho pra porme á leu-
tura de novo; pero como non tiña mistos, queiras
non queiras deiteime.

E durmin como dormen os gobernantes dem-
pois de ll' espremer o xugo ós labregos; durmin
á perna solta.

Pol-a mañanciña cedo, erguinme como de
costume pra ir á eirexa a dar o toque d' alba,
mais como inda non se me barreran d' a memoria
os chistes que topei n-os seus parrafeos, volta a
ler n-eles e volta a rir, esquecinme de coller as
chaves que botei de menos ô chegar á porta d' a
torre.

Desandei o camiño andado e cheguei á casa
cando a muller s' alcontraba sentada n-o leito
restregando os ollos.

Perguntoume por que non tocara e conteilla
a verdá, porque se m' esqueceran as chaves. «Eu

non-o dixer? ¡Eses parrafeos d' o Tio MARCOS devánanche os meolos o milagre será que non chegues a perdel o xuicio! ¡Mais valera que por acó non chegase ese vello ou xuncras!—repricou agarrando o parrafeo e poñéndoo en anacos.

Digolle Tio MARCOS que non é por lle lavar a cara, pero por un pouco non lla desfago á miña muller pra que non lle quedasen ganas de repetir o feito; mais como tiña presa e como os sancristás n-a parte que nos toca como membros d' a eirexa, estamos n-o caso de dar exemplo de paciencia ós feigreses, sain d' a casa e alancando funme de car' á torre pra dar o toque d' alba.

¡Ay, meu vello, vénia a hora en que pol-a mor de vosté se m' esqueceron as chaves! De súpito oubin un barullo tremendo, como si o ceo s' axuntase co-a terra, cegoume unha nube de polvo e quedei com' unha estátua sin dar conta d' o que me pasaba. A torre d' a eirexa c' o coraxudo impetu d' o vento, esfarelouse como si fose feita de borralla.

Cando a miña muller soubo o caso, e convencida de que pol-a causa de vosté me librara d' unha morte certa, desfixose en laudes pro patron d' a Portela, e si as que lle pidiu a Dios lle veñen, xúrolle que non haberá en Galicia labrego mais rico, con mellor saude e mais feliz que o Tio MARCOS, de quen todol os de monteira mais cedo ou mais tarde terán que ser compañeiros e suscritores, pois d' elo é merecente como llo desea o seu admirador e sancristan.

VICENTE D' O PENEDO.

A FESTA DE SAN WINTILA.

Furmiguean os romeiros
n-os wagós, o tren subía,
e sai a locomotora
centeleando muxicas:
o moustruó de ferro alanca
pol-os raias d' a vía,
nubes de fume deixando
como estela fuxitiva
pol-os aires, que se perden
aló enriba, muy enriba,
y-a burbullos pol-as bocas
de vez en cando gomita
en candescente mistura,
auga quente, vapor, cinsas.

Os romeiros n-os wagós
con pracer e con legría,

cantan copras, aturuxan,
ou ben pol-a caladiña
van acomodo buscando
os mozos y-as raparigás.

A férrea serpente chega
á Barbantes; asubía
de novo, e rosmando ronca
detense cal si a feriran.

Os romeiros á barullo
d' os wagós á presa brincan
e como poden, en runfla
de car' á Punxin camiñan.
Foguete de tres estralos
que estrondan n-o aire á profía,
cegos que cantan n-a eirexa
a mais solene d' as misas,
devotos qu' entran e saen,
campanas que repinican,
cegos que a zanfona tocan
entoando as suas copriñas
n-as que ós santos chaman demos,
ánxeles ás Mesalinas,
e fidalgos ós coachas
e zapateiros d' a vila;
maridos que levan cestas,
nenos que mercan rosquillas,
cortexos aporexados,
solteiras postas en ringla,
casados novos e vellos,
que conversan e latrican,
fato de mozos que andan
de riola n-a romaria;
santeiros que á puxas venden
os lacós, millo e galiñas
que ó santo en ofrenda deron
devotos d' aldeas e vilas;
merendas pol-o agro adiante,
o viño en xerras e pipas,
pulpo en pratos e caldeiras,
cumida, moita cumida;
probes que piden a berros
lles den unha limesniña;
moitos lañas xa c' o viño
que á cabeza lle rubira
armando c' os mais quimerias
acamballados co-a chispa;
dous que promoven un lío,
outros dous que acolá rifan,
a garda civil poñendo
as paces co-as carabinas;
larpadelas pol-a nova,
comilonas pol-a fina,
parexas que por querer
vânse perdendo de vista,
fillas que fuxen d' os país,
país que se velan d' as fillas,
primos que ll' están facendo
a rosca d' o galo ás primas
e sin que ninguén os vexa
agasallalas cobizan,
pol-a mor d' o parentesco
e pol-o amor á familia;
mozos que len de corrido

e que saben a cartilla,
facendo eses n-o aire
e n-a terra xeometría;
a gaita que soa de lonxe,
a murga que condanida
dando pitadas abouxa
ás xentes menos artísticas,
pandeiretas que se tocan
son de ferros e cunchiñas,
enxordecentes atruxos,
algús morras, moitos vivas,
un xentío en movemento,
unha cibdá n-a campía,
pol-as carballeiras moitos
cadros vivos e realistas,
tal vos foi n-o ano que corre
a festa d' o san Wintila.

O diputado provincial D. Xan de Porqueira, dixo n-unha d' as derradeiras sesiós que o presupuesto d' a provincia ibase volvendo unha merenda d' ourensans.

Debeu haber equívoco n-o dito: fóiselle a lingua e non falou o que cobizaba: quixo decir que era unha merenda d' *ouro en sacos*, porque os d' Ourense non merendan n-o presupuesto d' a provincia.

Eso fano os de Pontareas, os d' o *Alcroque* y-os fillos d' os deputados provinciáis que teñen padriño.

Os políticos d' Estrada entendérona. Arranxaron unha caste d' axuntanza de *socorros mutuos* contra riveses políticos e xa poden cair os cas de palleiro de todol-os Gobiernos, qu' eles sempre quedan de pé com' o gato, e n-o poleiro d' alcaldía. Estes paxaros son de total-as pintas: láinos roxos, brancos, marelos e mouros.

¿Rube Cánovas? Pois hay un *serafín* n-a compañía que conserva n-o *paro* á todol-os mais, y-un *arcánxel Miguel* que pon baixo d' os pés á todol-os diaños que fagan mentres d' esgarabéllar e' o rabo pra lles limpar o comedeiro.

¿Qué manda Sagasta? Pois compóñense de xeito que siguen mandando.

Aforaron o nabal e non-o deixan nin que lles poñan preito.

Indá n-o caso de trocar de sistema de Goberno o país, teñen o cotarro asegurado, pois' contan e' un *couceiro* pra dar couces, e' un *paseiro* pra camiñar a modiño pra non cair, e' un *pastor* pra que lles arrecade o gando e teña tino de que as

ovellas non s' escarrien, e e' un *lores* pra facelos a todos louros n-o caso de que cadre ou conveña.

A política n-a Estrada
fáina xente aproveitada.

N-un banquete que houbo n-Habana en agasallo de D. Xosé Gomez Lourido, presidente d' o Orfeon *Ecós de Galicia*, brindouse pol-o Tio MARCOS D' A PORTELA.

O brindis foi acollido con atroadores aprausos, e prenunciouse entr' as copas d' ese viño que ferve.

Tamén o corazón me ferve n-o peito sabendo que aló n-aquelas terras onde dormen o derradeiro sono tantos gallegos, hay quen se lembre de min.

Meus compañeiros de monteira, o voso brindis resoou n-o meu espíritu con arroubadora armonía, co-as notas de fogo que presinto resoarán n-o hino de gloria d' o noso porvir!

N-o Auntamento de Barbadás fixéronlle carrexar á un labrego mais de cen carros de terra que por consello d' os veciños de Mugaes botara n-un resío d' a carreira de Barbadás cando andivera d' obra.

Y-eso qu' o sacretario déralle palabra de compeñer o acarrexo. Segun contas, o carro andaba tan lixeiro que non parou en dous dias de levar terra.

O dono se ten a culpa. Alguen sin que se deprocatase ll' untou os eixes.

O carro que se unta
dinantes de o levar á carretada,
non necesita mais que media xunta
pra facer a xornada.

Xa ten Ourense novo Auntamento. O presidente señor Fernandez Boan, inaugurou as sesiós c' unha aleluya.

E pol-o mesmo eu anque vou vello
imitarei ó xefe d' o concello.

Dixo noso novo alcalde,
e seica o dixo de valde:
«O voto d' o concexal
señor D. Xosé Vidal.»
Dempoixa votou de gana
o D. Xan Manoel Pastraña.
Sanchez e Gutierrez dan
candidaturas n-a man.
Mira a sua de soslayo
o D. Luisiño Pedrayo.
O sacretario entramentes
rasca a orella e limpa os dentes;
aficiós estravagantes
que teñen moitos cesantes.
Pepe Maria Picouto
mete n-a urna o seu vouto

(lenguaxe d' os concexales aleroquisteño-rurales), e non sei si por errata. Anton Silva mete a pata. Garza o concexal, escoita tan fresco com' unha troita. Elexironse tenientes Os catro mais dilixentes. Un capitán retirado o promeiro foi lembrado. O segundo, o concexal señor don Xosé Vidal. E foi lembrado terceiro un Miguel muy migueleiro. Y-evos o cuarto teniente o Pedrayo cuasemente. ¡Xa temos corporación! (Noticia de sensación). 'O falar de varios modos algú s' acenan c' os codos. Pra dicir que sí a bao os pés rascan contra o chao. Como o millor saneristán toca a campaña Boan. Varios que n-están n-o allo tómana por un chocallo. Namentres qu' o alcalde fala Sanchez o perito cala. E sempre qu' o alcalde mira o de Pastrana sospira. A discusión s' aparelha pol-o xeito d' a paella. Anque pra calquera listo poidera pasar por pisto. ¡Depois d' un tilín tilín á sesión déuselle fin! Os gardas municipais saudan ós concexales, temendo de que lles toque o destino un d' os d' o *Alcroque*. Quedou valeiro o salón hastra a promeira sesión.

Algú concexales d' o Auntamento de Villamarin foron procesados pero non-os suspenderon. Pol-a contra d' o que lles pasa autros, que sin procesalos suspendenos.

N-a nova ley municipal ordéase que as urnias sean de vidro.

¿De vidro habendo fungueiros n-a terríña?

Non habrá urnias que cheguen.

Que falen os electores de Lalin, d' a Estrada, e de Xunqueira d' Ambia, onde os que votan saen co-as maus n-a cabeza.

Si queren que as urnias sean de vidro pra que se vexan as candidaturas e non se podea meter a mau mais que o facer o escrutinio, errárona, porque non s' esquarterán os caciques d' aduanar pra meter as candidaturas que conveñan sin que ninguen se deprocate.

Pra que as eleucións sean lexítimas non abondan as urnias de vidro; é menester que os que haxan de ser alcaldes e concexales nazan sin estómago.

En Vilar de Barrio non contando os conservadores con concexales d' o seu pau entr' os vivos, fóronos buscar entr' os mortos e nembraron a catro difuntiños.

¡Home;—Que pra sair d' unha apurada fagan con que aparezan os mortos votando, inda pode pasar; pero que os obriguen á deixar a coba pra asistir ós concellos y andar a elas c' os alcaldes, eso é croel por demais.

Supoño que si eses concexales toman posesión *oficialmente*, o promeiro que pidirán, será que se faga un cimiterio n-as milloras condicións e onde non podían os zumezugas d' a política metérense c' os mortos cando por comenencia os busquen.

CORREO D' O TIO MARCOS.

D. L. D. B., Tuy.—Recibin unha libranza de tres pesetas pol-a sua suscrición hastr' os derradeiros de Xunio. Trocouse a faixa segun as suas órdes.

D. R. F., Monforte.—Recibin seis réas pol-a sua suscrición hastr' os derradeiros de Xunio.

D. X. C. E., San Lucar de Barrameda.—Recibin unha libranza de tres pesetas pol-a sua suscrición hastr' os derradeiros de Setembre. Agradezo n-o que valen os seus laudes.

D. M. D., Tuy.—Recibin seis réas pol-a sua suscrición hastr' os derradeiros de Xunio.

D. A. A. P., Tuy.—Recibin tres pesetas pol-a sua suscrición hastr' os derradeiros de Setembre.

D. X. A. C., Santa Marta d' Ortigueira.—Recibin seis pesetas pol-a sua suscrición hastr' os derradeiros de Marzo d' o ano que ven.

D. F. A. G., Castro de Riberas d' o Eo.—D. R. M. I., de Mondoñedo mandou unha libranza de tres pesetas pol-a suscrición de vosté hastr' os derradeiros d' Agosto. Non se lle suspenderon os perrafeos como pensa, pois siguíronselle mandando.

Sonlle os lañas de correos que teñen as maus lixeiras, e saben os parrafeos achantar n-as faltriquireas.

D. A. G., Trives.—Recibin seis pesetas pol-a sua suscrición hastr' o trinta d' Abril d' o ano que ven.

IMPRENTA D' O ECO D' OURENSE,

O TIO MARCOS D' A PORTELA

PARRATEOS GALLEGOS

Sai á luz en Ourense todol-os domingos en oito páxinas en fólío, contendo artigos de costumes, poesias, efemérides, cantares e contos d' o pais gallego.

SUSCRICION

Seis réas cada tres meses.

ADIMINISTRACION

Alba, 15, Ourense.

O pago d' as suscriçions é por adiantado.—Os números soltos véndense á dez centimos de peseta.
—Os pagos faranse en letras d' o xirc.

ALMACEN DE ULTRAMARINOS

DE

D. RAMON QUESADA,

PRAZA MAOR=OURENSE

Gran surtido de bacalao d' Escocia e de Noruega, esca-beches en latas e barriles, ostras, lamprea, salmon, roda-ballo, besugo, congrio, sardiñas, e pra que nada falte tamen vos hay bacalao a vizcaina, bacalao a catalana e pulpo.

Latas de pementos, mixilôs, guisantes e froitas en conserva.

Queixos de hola e de total-as castes e salchichôs de Vich.

Precios económicos en competencia c' os conecidos.

